

Folkeparti. Jeg minder om Lovforslaget til Militærordningen af 1922. Da det kom frem i den høje Rigsdag, gik det ud paa at bevilde et Beløb af 40 528 000 Kr. plus de 3 Millioner om Aaret i 10 Aar, som vi har diskuteret under den foregaaende Sag, altsaa tilsammen 43 528 000 Kr. aarlig. Men Forslaget blev jo først vedtaget, efter at Venstres Støtteparti, det konservative Folkeparti, havde gjort sin Indflydelse gældende, og da viste det sig, at det ikke var et Forslag med det Beløb, som Partiet Venstre havde forelagt det med, godt 43,5 Mill. Kr., da var det svulmet op til 47—48 Millioner. Jeg spørger derfor det ærede 7de Medlem for 2den Kreds: Var det Forslag, der blev vedtaget med de to forenede Partier, Venstres og Konservatives Stemmer paa 47—48 Mill. Kr., en Skifting, som det konservative Folkeparti havde lagt i Venstregeringens Vugge? Jeg skal, ikke mindst med dette i Erindring, advare det konservative Folkeparti mod at tale om, at det radikale Venstre sejrede over Socialdemokratiet. Jeg skønner, at det gamle Ord, der siger, at det er farligt at tale om Strikke i hængt Mands Hus, her taler sandt.

Det ærede Medlem for 3die Kreds (Maegaard) udtalte sig ogsaa om det foreliggende Lovforslag. Det ærede Medlem udtalte: Nu gaar Forsvarsministeren — altsaa det ærede Medlem af Folketinget Hr. L. Rasmussen — og med ham Regeringen ind for et virkeligt Militærforslag, for saa vidt, følger det ærede Medlem til, man da kan kalde det en Militærordning, der her er foreslaaet. Ja, det er selvfølgelig rigtigt: for saa vidt man kan kalde dette Forslag en Militærordning. Men det ærede Medlem ved jo saare vel, at vi Socialdemokrater ikke har givet denne Ordning ud for at være en Militærordning. Det er en Ordning, der gaar ud paa Oprettelsen af et Vagtkorps og en Statsmarine med rene politimæssige Opgaver. Det ærede Medlem og andre vil maaske sige: Ja, men det er jo ikke Socialdemokratiets Forslag, Socialdemokratiets oprindelige Forslag gik ud paa Afrustning til et Beløb af 11—12 Mill. Kr. Ja, saaledes var Socialdemokratiets oprindelige Afrustningsforslag, og det Standpunkt er ikke forladt, Socialdemokratiet staar endnu paa sit Afrustningsforslag. Men Behandlingen af Forslaget, da det kom frem, var jo af en saadan Natur, at vi blev klare over — og Rigsdagen blev klar over —, at det ikke kunde gennemføres; vi gik derfor ind i

et Samarbejde med det radikale Venstre om at fremføre et Forslag bort fra den Militærordning, vi har, til en Ordning, der kunde sikre Opfyldelsen af Landets folkeforbundsmæssige Opgaver, sikre Landet, som vi mener, det bør sikres, overfor Strandhugst, overfor Smugleri o. s. v., og ud fra dette Samarbejde er det Lovforslag fremkommet, som jeg her har den Ære at anbefale.

Der er sagt fra Venstres saavel som fra det konservative Folkepartis Side, at det værnepligtige Mandskab, hvis man kan bruge denne Betegnelse, paa den Maade, Mandskabet her udskrives, ikke har Befolkningens Tillid; det er nødvendigt, at Mandskabet udskrives paa en saadan Maade, at det bliver et Tværnsnit af Befolkningen, saa at Befolkningen kan have fuld Tillid til det Mandskab, som udfylder Hærens Rammer. Jeg fremhæver her utrykkeligt endnu en Gang, at det, det her drejer sig om, ikke er en Hær, det er et Vagt- og Politikorps og intet som helst andet. Men naar der nu tales saa meget om, at Befolkningen skal have Tillid, saa spørger jeg: Hvad Tillid er der i den danske Befolkning til de mange frivillige Korps? Hvem har Tillid til dem? Og hvad skal disse Korps bruges til? Dette Mandskab til et Vagtkorps og en Statsmarine har ogsaa under Forhandlingerne her i Rigsdagen faaet Betegnelsen en hvervet Hær. Jeg kan ikke erkende Berettigelsen af at kalde det en hvervet Hær, en frivillig Hær maaske, bragt til Veje paa et sundt og naturligt Grundlag, saa nær de gamle Regler om værnepligtiges Udtagelse, som man overhovedet kunde komme. Socialdemokratiet har altid været Modstander af en hvervet Hær og er det fremdeles, men det, der er foreslaaet, er, som jeg allerede har sagt, ikke nogen Hær; det skal ikke bruges til Krig, men til en Politiorning, til at opretholde Ro og Orden i Landet og ved vore Grænser, saaledes at de militære Drømmerier for alle Dage maa være forbi i Danmark. Før Verdenskrigen kunde det maaske undskyldes, at der i Danmark var Mennesker, der troede paa Muligheden af at forsvare vort Land med Vaaben i Haand, men efter at 10 135 000 Mænd er dræbt, og 15 Millioner Mænd blevet aandelige og legemlige Invalider, efter at Europa er bragt til Fallittens Rand, ja, saa kan vi Socialdemokrater ikke anerkende noget Forsvar for et Militærberedskab, hvorledes det end ser ud.

Dommen over dansk Militærvæsen efter Verdenskrigen er fældet af mange og